Ще вчора джміль гудів — сьогодні вже нема,

Застиг від холоду, ледь лапками він меле,

Крилята задубілі не здійма

І тихо й тоскно дивиться на мене.

Беру його із затінку, кладу

На щире сонце — в затишок осоння.

Джмелями літаки собі гудуть,

І джміль до них гуде собі спросоння.

Я потім забуваю про джмеля.

А він нагрівся, з рукава стартує,

Та щось йому така важка земля,

Та вітер ним, підраненим, гордує.

На ньому светрик чорно-золотий,

У нього груди ніжні, щирозлоті.

— Лети, — шепчу йому, — лети, лети,

Бо нам життя не в льоті, а в польоті!

Вже полудень. Аж чую — джміль гуде.

Куди там тому грому-бомбовозу...

Розправив крила, розігрівся день,

Летить джмелем навстріч зимі й морозу...